

Positifsångaren Roos' lefnadsöden och kärleksäfventyr : Romantiserad skildr...

Götberg, R.

18 G Br. Roos, Carl Rudolf

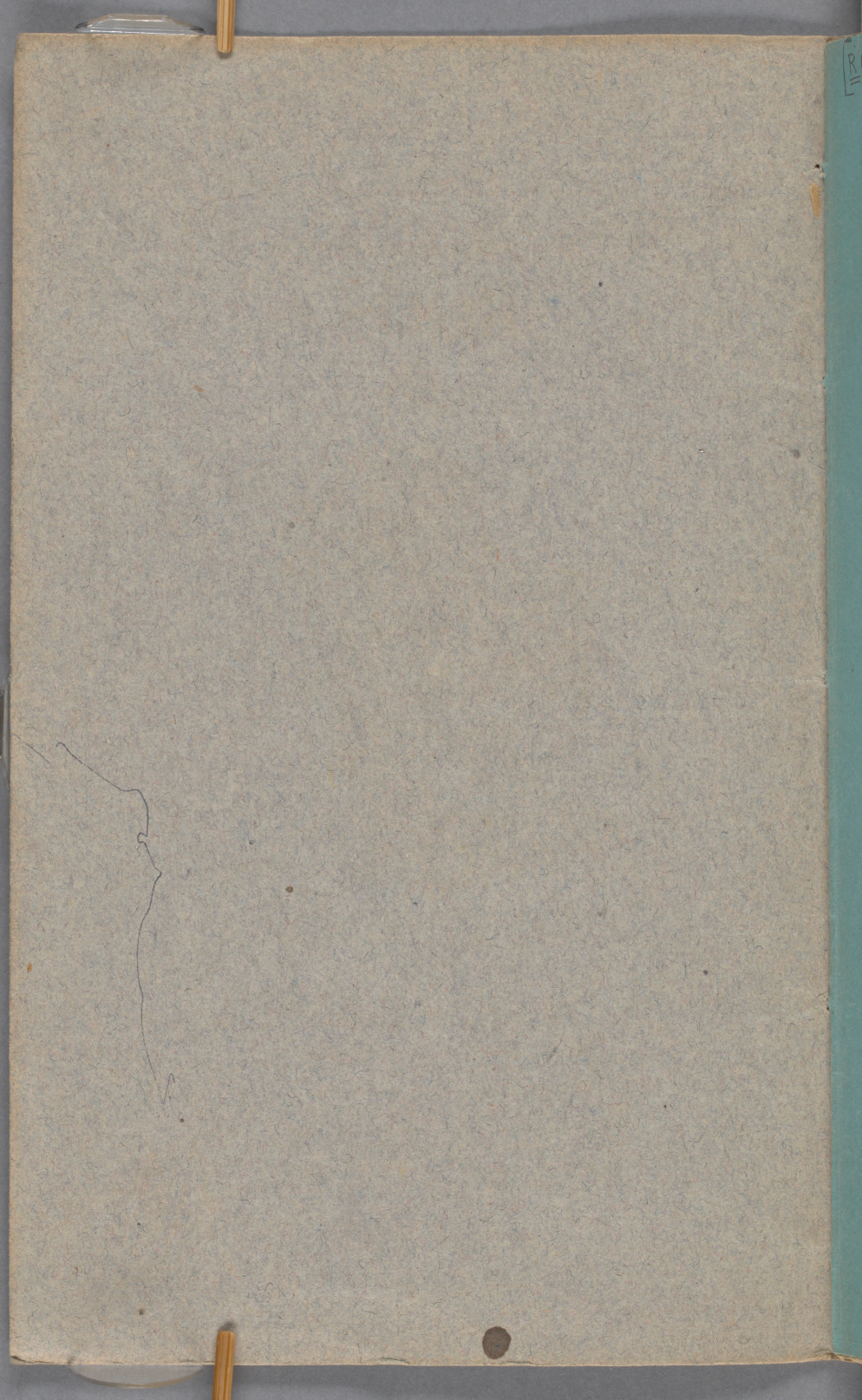

[ROOS, CARL RUDOLF]

mit GÖTBERG. L. R. L.

Folkliit
Biogr.
(Bul)

[ROOS, CARL RUDOLF.]

af GÖTBERG, L. R. L.

Folklit
Biogr
(B)

Positifsångaren

ROOS'

LEFNADSÖDEN
OCH
KÄRLEKSÄFVENTYR.

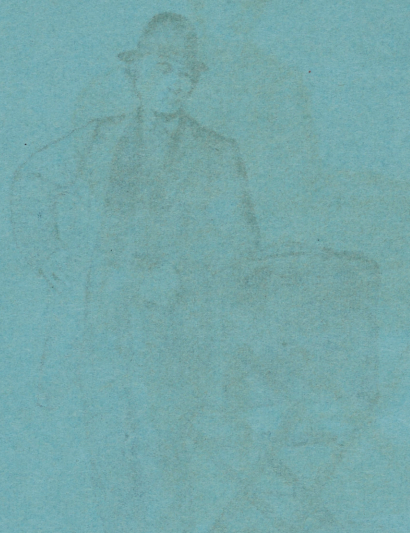
ROMANTISERAD SKILDNING.

Af Roosens lefnadsöden ni er lära
Hur Ödets nyck kan slumpa sju för tu, —
Och hur en äkta man de hornen bära
Som blifvit skänkta af hans täcka fru,
Samt huru fina fröknar, om det gäller,
Rivaler blef med pigor och mamseller.

Indeser - Rindford Gotting.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

1802

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

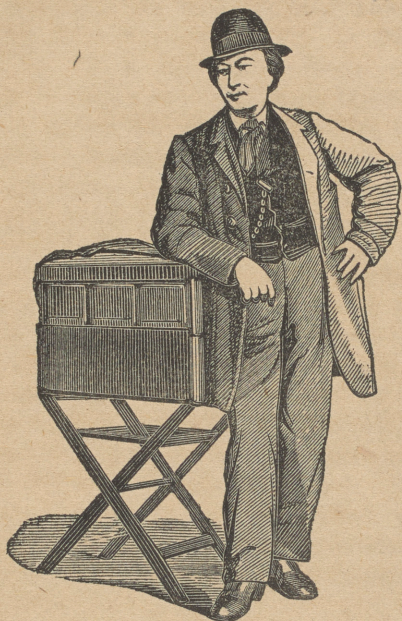
THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

POSITIFSÅNGAREN ROOS'

LEFNADSÖDEN OCH KÄRLEKSÄFVENTYR.

ROMANTISERAD SKILDNING

af C. G. M—n.

Södertelge 1870. P. F. Rosanders Boktryckeri.

POSTPAID 14 1/2 CENTS

LIBRARY

OF

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

540 EAST 57TH STREET

CHICAGO

ILL.

1911

Företal.

Det finnas konstnärer här i världen af många slag, som under sin mer eller mindre törnbeväxta bana ha olika lefnadsöden. Det är icke allom gifvet att blifva stjernor af första ordningen; somliga få stanna hela sitt lif på konstens lägsta trappor, under det andra stiga högt och skina som solen i Karlstad, tills de i sin ordning ramla ned som skinnpelsar för att gifva rum åt nya meteoror på den glesa himmelen. Men att vara en storhet inom sin branche, den må nu vara hvilken som helst, är och förblir ändock något utmärkt, som fäster en mer än vanlig uppmärksamhet å personen och låter oss i den begåfvade skåda en ovanlig förmåga, som skiljer sig från hvardagsmänniskorna. — En ibland konstnärens största stötestenar är onekligen afundsjukan, en epedemi, som grasserar värst bland hans yrkesbröder och följer honom till grafven. Afundsjukan och konsten äro som hustru och man i ett olyckligt äktenskap. De tåla ej hvarandra, men äro af ett oblidt öde dömda att ömsesidigt förbittra lifvet för sig sjelfva.

Ej sångarn alltid är i hjertat glad

Då han besjunger glädjens rus och yra —

Flyttfågel svärmar han från stad till stad

Med två vasaller, smärtan och sin lyra . . .

Det törnen växa på hans vandringstur

Och utaf rosor får han ega föga —

Och fastän sången är af glad natur

Du tårar spåra skall uti hans öga. —

Roos' barndom.

Den sångare, hvars lefnadsöden vi nu gå att berätta, är Carl Rudolf Roos. Född i Stockholm den 29 November 1839 å Kungsholmen i samma hus som egdes af den på nya Kungsholmsbron mördade kammarherre Lagerstråle. En mystisk skymning sveper sig omkring hans tidigare ungdomsår och många hafva gissningarne på hans rätta föräldrar varit. Än har fadren varit en excellens M., hvilken några år underhöll m:lle T. vid kongl. teatern, än general B., som hade bekantskap med en viss grosshandlare R—s fru, än legationssekreterare de la S., som brann för en ung rödblommig mångelskedotter från Hötorget, att icke nämna de öfriga, som påstås vara sångarens rätta fader. — Men vi kasta en slöja öfver «rosen i sin knoppning», och kunna, såsom fullkomligt säkert, omnämna att adligt blod flyter i hans ådror. Hans far är verklig en svensk grefve och hans mor född friherrinna. Bådas anor leda sig långt tillbaka i historien. Å fadrens sida blänka stjernorna i det förflutnas riddarhus och å modrens i det närvarandes. Roos har själf förskaffat sig ett namn som folksångare och det skall icke förblekna eller bortdö, äfven då de sista tonerna förklingat på hans läppar. Roos står ensam i sitt slag, som positifsångare och hvar hans stämma låter höra sig, samlas en tal-

rik krets af åhörare, utom alla de suckande skönheter, som bakom gardinerna vid ljudet af hans toner sväfva bort på fantasiens vågor till sällhetens rymder.

Gatvirtuosen Axel Widerberg.

Redan mycket tidigt, vid 13 års ålder, blef Rudolf Roos bekant med den på sin tid af Stockholms-publiken mycket omtyckte violinisten Axel Widerberg, en son till den beryktade f. d. hofsångerskan med samma namn, som ännu lefver. Äfven han hade anor att åberopa, emedan hans far var en grefve Piper. Denne rikt begåfvade yngling hade fått en värdad uppfostran och egnade sin håg uteslutande åt violen, sitt älsklingsinstrument. Hufvudstadens skickligaste musici voro hans lärare och de största förhoppningar fäste sig vid hans framtid. Med de relationer modren egde kunde man också förmoda, att Axel Widerberg skulle bli en stjärna af första ordningen på konstens rosenskimrande himmel. Men en försmädd kärlek till ett lättsinnigt fruntimmer, i polisannalerna känt under namnet «Johanna Hoj», gjorde att han vände sig till annat håll samt blef snart derefter högtidligen förlofvad med flaskan. Denna kärlek blef Widerberg trogen till sin död, och bredvid den bevekta skönheten Johanna, som

slutligen ömmade för hans qual, inrymde han båda i sitt hjerta. Således ett lif af sång och och vin, kärlek och musik. — Genom ett af ödets nyckfulla vindkast stod Axel Widerberg en vac-ker dag på Stortorget med sin viol, under pro-tekction af den redan då mycket populäre Carl Ström eller, som han gemenligen kallades, «Blinda Calle». Lotten var dragen ur Fortunans urna och Widerberg hemfallen till den klass af gat-virtuoser, som lika mycket ingifva förakt som beundran.

Man kan om Axel Widerberg begagna samma uttryck, som en af Sverges esthetiker förut använt om en af dess störste lyriska skalder, nemligen att det var «en bruten harmoni, som krossat sig sjelf under passionernas stormar». Emedlertid fortsatte Widerberg sitt vagabond-konstnärslif. Få äro kanske de lagrar han skurit på sin vandring kring Stockholms gator, men en talrik och tacksam publik uppmuntrade honom med både silfver- och kopparslantar. Mången bildad musikvän stannade vid tonerna från hans instru-ment och lät sig hänföras af dessa ljufva smäl-tande melodier, som väcker själen ur sin slum-mer och låter menniskan ana att «det bor en Gud i sången».

Widerberg egnade sig utom violen, äfven åt pianot och var nästan lika skicklig pianist som violinist. Under de mörka höstaftnarne brukade han spela i gränderna vid Österlånggatan, då han efter slutad konsert ofta i triumf infördes på närmaste restauration af sina beundrare.

På «kaffehusen», dessa lastens usla nästen, var han en firad gäst, och mången storhet inom musikens område har blifvit mindre firad i den

Widerberg
d. 1867

eleganta verdens salonger, än han blef på dessa ställen. Mången gång hände att han, som älskade vin och kärlek lika mycket som spelet, kvarstannade flera dagar och njöt af sitt en gång tillspillogifna lif i fulla drag.

Kaffehusvärdinnorna förtjenade på hans talang betydliga summor, ty hela besättningar från vid Skeppsbron liggande fartyg lemnade ej lokalen sålänge Widerbergs musik ljöd, och sjelf behöll han ingenting af inkomsten sålänge han förmodde tömma pokalen.

Lifvets frostnätter härja tidigt vissa naturer och Axel Widerbergs harmoni bröts, som en blomma fallande för en stark sommarvind, redan vid 28 års ålder. En annan humoristisk författare har om honom yttrat «att han gick «stråk»vägen till evigheten och var «strängt» taget en stor virtuos på sitt instrument, då han, som begagnade mycket «konfonium», icke hade några skrufvar lösa».

Hans stoft hvilar på Johannes kyrkogård i hufvudstaden och sålänge «Johanna Hoj» lefde fanns alltid en blomma på hans graf. — Men vi återvända nu till den period af Rudolf Roos lif då han knöt förbindelse med den afidne gatmusikanten Axel Widerberg.

Roos' söker att beträda tiljan.

Det var en vacker höstafton 1854 då Rudolf Roos, som länge varit en stor beundrare af Axel Widerberg och på afstånd njutit af hans triumfer, då denne som hört hans röst, uppmanade honom att uppträda offentligen. Roos var i början tvehåge och i likhet med alla nybörjare rädd, men sedan strupen blifvit fuktad med åtskilliga glas punsch, växte modet och han började sjunga vid Hötorget. Hans första sång var «Ensamheten mig ej döljer» ur «Preciosa». Den mer än ovanliga rösten och de nästan barnsliga men regulara anletsdragen hos den smärte och välbildade ynglingen med de glödande blickarne väckte snart uppmärksamhet hos Stockholms-publiken. De belönades rikligen af sitt talrika auditorium dels med penningar, dels med spirituosa på de närbelägna krogarne. En qväll, då de tillsammans höllo sin vanliga «aftonunderhållning» vid Stortorget, anhöll en högrest gestalt med förnämt utseende, som nyss förut lemnat virtuoserna en fem rdr, att få tala vid Roos. Följden af detta samtal blef att ynglingen dagen derpå uppsökte chormästaren vid kongl. teatern i Stockholm, herr Wennbom och anhöll att bli antagen till elev. Efter utståndet sångprof, hvilket han i smickrande ordalag gillade, afrådde han dock Roos från den lyriska banan, emedan han spådde honom en framtid endast som chorist med en lön, som blefve otillräcklig att lefva utaf.

Redan som mycket liten hade Rudolf Roos i teatern sett sina förhoppningars ljufva perspek-

ativ. Det var i framtidens smekande rosendrömmar han invaggade sina djerfva förhoppningar, då han den firade sångaren skulle som af tonens hjelte bli berusad af doftet från de blom-buketter dem beundrande skönheter kastade för hans fötter. Han önskade debutera som Don Juan, för att lik en annan Du Puy sticka alla eldiga kvinnors hjertan i brand och göra sig sjelf till en afgud inom de skönas parfymdoftande kabinetter.

Nu blefvo hans illusioner krossade mot verklighetens granitblock och han återvände till sin vän Widerberg med blödande hjerta. De fortsatte sina gatukonserter och Roos såg nu på sin framtidshimmel idel dystra moln. Det måtte kännas hårdt att på en gång få blicka in i den nakna prosan, då man med ungdomens hänförelse svärmar inom den bländande fantasiens Elyséiska blomsterfält.

Roos' första kärlek.

Den vackra ynglingen med den klangfulla rösten blef snart en förklarad gunstling hos det täcka könet. Många tydliga inviter erhöll han från damer icke tillhörande den publik, som bildade en krets omkring positifet. Han brukade ofta uppehålla sig vid Blasieholmen, emedan han

der märkt ett ungt fruntimmer i ett af ministerhotellens fönster, af ovanlig skönhet, som med på samma gång kärleksglödande som trånande blickar betraktade honom. En äldre qvinlig domestik brukade utkomma ur huset och lemna sångaren en silfverspecie eller dukat, allt som det föll sig, då han, lyftande på hatten med en viss grace, helsade upp till den sköna okända samt uppstämde till tacksamhet: «I gnistande vinet din skål vill jag dricka». En vacker sommar-afton då han som vanligt stod nedanför den tillbeddas fönster, lemnade den gamla domestiken 2 dukater inlaggda i ett skärt papper. En darrning af glädje genomlade ynglingens bröst och inom en sekund hade han tryckt många glödande kyssar på gåfvan. Han aflägsnade sig straxt derefter, emedan gifvarinnan försvunnit från sin vanliga plats, och gick in på en närbelägen restauration vid Nybron, der han läste följande rader: «Rudolf, jag älskar dig!!! I morgon afton kl. 8 på Kastellholmen mötas vi. Franziska.»

Han skyndade till sitt hem, drucken af de känslor dessa elektriserande rader verkat på hans sinne. Ej en blund slumrade han denna natt och då ögonlocken för en momang slöto sig samman, stod Franziskas älskliga bild framför hans tjusta sinne.

Solen stod redan högt på himmelen då han slutligen vaknade. Positivt fick denna dag hvila sig. Ynglingen vandrade i saliga kärleksdrömmar till Djurgården, uti hvars lummiga parker han drömde sig ett lif af framtida sällhet. Men hvem kunde hon väl vara denna förälskade unga qvinna, som fattat en så häftig kärlek till en gatsångare? Att hon var af börd, förmodade han genom att

hon bodde i ett ministerhotell, och att hon var rik visste han ju af de frikostiga belöningar hon i silfver och guld skänkte hans sång. Klockan ville denna dag aldrig bli 8, tyckte den längtande älskaren, under det han promenerade i de höga ekarnes skugga.

Ändtligen slog hon sju och Roos, fattad af kärlekens bevingade genius flög till den älskades möte. Kastellholmen var denna qväll ovanligt litet besökt. Man såg visserligen ett och annat par eller familj, som slagit sig ned i backarne för att njuta af den vackra utsigten och ur de medförda korgarne supera i gröngräset, samt ett par kanonierer skämta med sina flickor, under det dessa bjödo sina gossar på lilla supen och hårdkokta ägg.

Snart märktes tvenne fruntimmer, ett äldre och ett yngre, åtföljda af en liten King Charles-hund, passera fram öfver bron. Hjertat klappade med snabba slag i den förtjuste älskarens bröst. Det yngre fruntimret var hans himmelska uppenbarelse från Blasieholmen, hans Franziska och hennes följeslagerska, den förut omnämnde domestiken, jungfru Anna, som spelade en duennas rol.

— — — — —
— — — — —

Vi förbigå de första elektriska utbrotten af de älskandes känslor, som under det jungfru Anna jemte hunden höllo utkik, sökt sig en ostörd plats i närheten af några träd. — Här sutto nu de unga båda med sina rika känslors svall, som tolkades i långa saliga och berusande kyssar . . . . Med den första kärlekens glödande passion slöt Rudolf sin arm kring den bäfvande Franziskas smärta midja, och barmens flämtande vågor tyck-

tes förgäfves kämpa mot en inre strid. — Slutligen slet hon sig med våld ur hans armar, ty klockan tutade redan tio i Storkyrkotornet, sedan ett nytt möte blifvit bestämdt till nästkommande måndag.

«Farväl, min älskade, en annan,
En längre natt vi ses igen —
Farväl! ännu en kyss på pannan,
Och en på dina läppar sen.»

Den beramade tiden var inne. Franziska kom denna gång ensam och liksom vid första mötet djupt beslöjad. En täckt hyrvagn väntade dem straxt vid bron. De båda älskande stego upp, sedan kusken blifvit tillsagd att köra till Norrbacka. Medan en supé arrangerades i smårummen en trappa upp, vandrade det unga paret omkring i den idylliska Solna-dalsparken, belysta af det gudomligaste Augusti-månsknen. — Grannlagenheten förbjuder oss att yppa hvem Franziska verkligen var, och hennes älskare sväfvade äfven länge i okunnighet derom. Rudolf erhöll nu hennes fotografiporätt, infattadt i en dyrbar gulmedaljong, jemte en större antik ring med karniolsten, i hvilken ett adligt vapen var graverat.

Denna present som kanske under flera århundraden utgjort en dyrbar familjeklenod inem en af landets yppersta aristokratiska ätter och för mer än trettio år sedan blef på dödsbädden skänkt till den äldste sonen, den nuvarande friherrlige egaren, blixtrade nu på gatsångarens finger.

Det var denna olycksaliga ring, som skulle uppdaga de älskandes låga och för alltid skilja dem åt, ty mörka moln lägrade sig på deras kärlekspurprade himmel, under det de sjelfva ploc-

kade och njöto i hvarandras armar af den för-
 bjudna sällhetens frukter . . . . Några lyckliga
 månader försvunno i tidens dunkla natt, då den
 hotande Nemesis med svartsjukans ögon afunda-
 des de älskande njutningens fröjder —

•Ty saligheter, som förlängas,

Härda endast Gudar ut,

Menskohjertat skulle sprängas

Toge ej dess tjusning slut . . . .

Den svartsjukes hämnd.

Jungfru Anna var en glad, men tystlåten
 ungdom på några och fyrty år, som svurit att
 lefva och dö som den kyskaste mö, sedan hon
 vid tjugo års ålder, då hon tjenade å krogen «Pep-
 parrotten» på Ladugårdslandet, blifvit grymt be-
 dragen af sin första kärlek, en konstapel vid
 Tygstatskompaniet. Hon beslöt då att bli sjelf-
 mörderska och gick en söndags-eftermiddag ut
 till kaffestället vid Lill Jans, försedd med fyra
 svafvelsticksbundtar i klädningsfickan, med hvilkas
 tillhjälp i kaffet hon ämnade taga sig af daga.
 Men en skrädaregesäll såg den sköna sitta en-
 sam vid kaffekoppen, innan hon ännu fattat nog
 mod att lägga svaflet uti den serverade drycken.
 Han slog sig ogenerat ned bredvid henne och
 började en rå kurtis, som hon fåfängt med ord
 och åthäfvor mäktade afböja; då, o ödets under-

fulla skick, tändstickorna af gnidningen fattade eld. Sedan flera ämbar regnvatten, som lyckligtvis fanns i närheten, blifvit använda för att hämma lågorna, och hon med några allvarsamma brännsår blifvit lyckligen räddad, beslöt «skön Anna», som hon den tiden allmänt kallades att slå mordtankarne ur hågen på samma gång som de «otäcka karlarne». Mer än 24 år hade sedan dess förflutit i ärbarhet och tukt, då den qväfda lågan vid den sköne positifsångarens åsyn åter började att uppflamma med ungdomens hela glöd. Hon blef nemligen «pin kär» i Rudolf, matmodrens älskare, och torterades af svartsjukans alla kval vid deras hemliga möten. Fåfångt har hon uppjudit sin förmåga att tjusa detta stenhjerta, som i hela världen tycktes endast se en kvinna — nemligen den afgudade Franziska. Vi måste här, sanningen likmätigt, omtala, att Franziska, i hvars ådror Söderns glöd brände. var sedan ett år tillbaka gift med baron ***, en några och femti års gammal utlevad gubbe. Franziska var sexton år, då hon blef gift, och hade redan länge suckat efter klosterlifvets slut i den pension hennes släktingar sedan det nionde året hållit henne fängslad. Att den af lefnadslust svällande rosenknoppen snart skulle vissna i vinterns kalla famn, kan man lätt förstå. Någon man hade aldrig utöfvat det intryck på hennes oerfarna hjerta, som den unge positifsångaren.

Baron *** satt en dag i sitt enskilda kabinett mönstrande sina nipper och juveler, en selsättning, som han fann särdeles roande, då tiden tycktes bli för lång. Ett dystert veck lade sig öfver ögonbrynen och han fattade krampak-

tigt den på toaletten stående silfverklockan och ringde.

Anna, den gamla trotjenarinnan, inträdde.

— Hvad befaller herr baron?

— Jag har, — genmälte baronen, — förlorat en familjklenod här, en ring med min stamfaders vapensköld uppå. Någon annan än du städar icke i detta rum, således måste du veta hvar den finnes?

Anna både bleknade och rodnade. Detta ansigtsspel undgick icke husbondens forskande blickar. Han började fatta misstankar.

Hvad skulle hon i detta kritiska ögonblick svara?

Hvar ringen fanns visste hon ju, dock att förråda sin unga herrskarinna vore ju ett gräsligt brott.

Friherrens ögon fixerade henne skarpt under dessa reflexioner och han fattade henne hårdt om armen, för att utkräfva en bekännelse. Då hvi-skade svartsjukans hemska furie i hennes öra att hon borde yppa allt.

Ringan återlemnades af den oskyldige innehafvaren, som icke då ens anade att det var brottsligt mottaga densamme. Medaljongen efterfrågades ej och den bär han ännu på sitt bröst, som en kär relik från för evigt flydda ljufva dagar.

Åtta dagar efter Annas bekännelse voro rullgardinerna nedfällda för hotellets alla fönster. Det friherrliga paret hade rest, hvart visste man icke. Den förtviflade maken, som blifvit så grymt förorättad af sin unga fru, hade rasat som en Othello och för alltid lemnat det land, som varit vittne till hans vanära . . . .

Man kan tänka sig Franziskas ställning. Bevakad af den svartsjuka tigern och förrädd af sin trotjenarinna kunde hon icke tillstålla sitt hjertas älskande så mycket som en afskedshelsing. — Rudolf, okunnig om de tragiska familjecener, som försiggått, lemnade visserligen Anna, på begäran af Franziska, ringen, men fortfor med sitt positif och sin sång flera aftnar utanför hotellet utan att uppmärksammas. Slutligen fick han af Anna, som hade mjölmagasin vid Malmkillnadsgatan, veta att Franziska tvingad af sin make gått i evig landsflykt. —

Endast några spridda underrättelser har han efter flera år erhållit om föremålet för sin första kärlek.

Att hon skulle vara inspärrad i ett dystert slott i Tyskland tillhörande hennes man, var den första underrättelsen, som kom hans hjerta att blöda . . .

Den sednare var från Neapel, der hon på en utflykt å lagunerna blifvit af en lazzaron på anstiftan af den oförsonlige maken lönnmördad en natt i en gondol och liket kastats i de mörkblå vågorna.

Roos' engagement vid kongl. teatern.

Redan 1853 hade Rudolf Roos sökt kongl. teaterns dåvarande chormästare, herr Wenbom, för erhållande af engagement; men denne afträdit honom från den lyriska banan, på samma gång han visat en chorists tarfliga framtidsperspektiv.

Ett helt år hade Roos i Axel Widerbergs sällskap kringströfvat hufvudstaden, då de en afton i September stannade utaför hotell Suède vid Drottninggatan. Det var en stor middag deruppe i herr Berggrens eleganta etablissement. Champagnekorkarne smällde i de med förgyllningar och spegelglas rikt försedda salongerna och det glada skämtet flödade öfver brädd vid de skummande pokalerna. Roos uppstämde sin sång: «I gnistrande vinet din skål vill jag dricka!»

Några ögonblick derefter såg man ett par herrar, som deltagit i den glada festen, komma ned för trapporna och närma sig de båda gatvirtuoserna. De voro polismästaren i Stockholm, assessor Nyman, doktor Lembke och direktören för kongl teatern herr Hyltén-Cavallius. Den sistnämnde anmodade då Roos att infinna sig å teaterns kansli följande förmiddag, der han erhöll engagement som elev. Teaterdirektionen inackorderade först den obemedlade ynglingen hos kammarmusikus Schwartz samt sedan hos notarien Ziervogel, Dagbladets musik-recencent. Lönen bestämdes första året till 750 rdr, som följande år skulle ökas till 1000 rdr, och de största förhoppningar fästes vid ynglingen, som var ämnad att en dag intaga platsen på tiljan efter Olof Strandberg. Hans lärare i språk och pianospelning var fröken Broman, i deklamation skådespelarne Sundberg och Jolin, i dans balettmästa-

ren Lund och i sång hrr Julius Günther och Thorsell, den sistnämnde som accompagnatör vid musikrepetitionerna.

Allt tycktes för ynglingens uppfostran och snara debut lända till det bästa och han uppträdde vid elevernas å kongl. teatern sedvanliga uppvisning för rikets deputerade ständer, i «Orleanska Jungfrun». Den roll han dervid innehade var visserligen icke framstående, men hans aspiration väckte gubbarnes uppmärksamhet. Det troddes allmänt att Rudolf Roos skulle inom kongl. teaterns lyriska scen bli en sjerna af första ordningen, och många voro de afundsmän, som redde sig till strid att förmörka horisonten för den uppgående solen —. Konstnärens bana är törnbeströdd, det är ett faktum. Medelnåtgärderna få vara i fred, som oskadliga, men talangerna skola af deras afundsjuka nedsablas, om det lyckas.

En utflykt till Upsala.

Bland elever vid den kungliga scenen funnos samtidigt med Roos tvenne kamrater, af hvilka den ene är f. n. medlem af ett ambulatoriskt teatersällskap i landsorten, herr O—m. och den andre en framstående snobb bland den dramatiska konstens medelmåttor vid Kongl. Teatern i Stockholm, herr H—rt—n, en herre som sätter sin högsta ära uti att se ut som han fullkomligt ekiperad klifvit direkte ur någon af hufvudstadens elegantare skradderietablissementer.

Öförståndet hos dessa ynglingar, som med öblida blickar betraktade den ståtliga positifsångaren och i honom möjligtvis såg en farlig rival, gjorde att han, under deras gemensamma lektio-

ner fick pikar framkastade rörande sina forna lefnadsomständigheter och sitt sångarlif på hufvudstadens gator.

Flera gånger klagade Roos för sina lärare öfver de på samma gång sårande som närvisa anmärkningar dessa snobbar lät honom utstå. De blefvo af såväl herrar Sundberg som Jolin förhållda det oskickliga och mindre grannliga i sitt beteende, dock utan resultat. — Dolkstygnen blefvo emellertid allt mer och mer sargande och nödgade Roos att aflägsna sig från en bana, der framtidens herrliga solsken en gång vinkat åt honom att intaga ett framstående rum bland den svenska scenens lyriska koryféer.

Inträngd i dessa nya förhållanden och ständigt plågad af sina «spyflugor» till kamrater om att «draga vefven» etc. vinkade det «fria» lif han tillsammans med Widerberg fört kring hufvudstadens gator, alltmer och mer tillbaka inom en krets der han tyckte sig kunna andas friare.

En afton under sommaren 1856 sammanträfade Roos med Widerberg och denne öfvertalade honom att i sällskap med sig anträda en «konstresa» till Upsala följande dagen. De begge vännerna reste också på morgonen, och Roos, hvars garderob af teaterdirektören blifvit elegant ekiperad, lemnade utan tillsägelse sin anställning vid Kongl. teaterns elevskola.

Anlända till staden af «evig ungdom» började Roos åter uppträda vid det gamla kära positivet och med sin sång upplifva minnet af sina forna frade triumfer som gatsångare. De få dagarne som visiten gällde Upsala voro ganska inbringande, ty publiken var lika tacksam som frikostig.

Bäst de båda virtuoserna gåfvo sin konsert utanför Gillets lokal, får Roos till sin stora öfverraskning se sin lärare från elevskolan i Stockholm, herr Johan Jolin, hvilken förundrad tillsporde honom om anledningen till hans vistelse,

samt anmodade honom att med snaraste återvända till hufvudstaden.

Detta låg dock icke i hans plan, utan fortsatte han ännu någon tid att vistas tillsammans med sin gamle vän, innan han åter inställde sig i Stockholm.

Roos afskedas från K. Teatern.

Som Rudolf flera gånger förut af direktionen erhållit varningar för sitt uteblifvande från lektionerna, hvilka han just för undvikande af kamraternas speglosor flera gånger försummat, erhöll han nu efter Upsalaresan på egen begäran sitt afsked från den Kongliga scenen.

Han sjelf tviflade på att ha någon framtid der, hvarföre han så godt först som sist lemnade en plats som han emottagit med så många glada, lysande förhoppningar om ära och utmärkelse. Bland de kvinliga eleverna vid teatern väckte detta en stor saknad, och mången trånande suck höjde sig ur en i knoppningen af livvets vår sväl-lande barm, då ögats silkesfransar glimmade af saknadens diamanter.

Roos reser till Göteborg.

Genom en af sina gynnare skaffades han fri resa till Göteborg, för att söka engagement vid

ett i staden vistande teatersällskap, hvars föreståndare var en affägsen slägting till honom.

Anländ till «dilla London», som denna vackra och solida handelsstad ej utan skäl kan kallas, uppsökte han den förut omnämnde teaterdirektören, men erhöll på sin begäran endast ett «bleklagt nej».

Sedan äfven detta sista halmstrå, efter hvilket han, lik den drucknade, utsträckt sin hand, brustit, stod han i en fremmande stad värlös, utan husrum, garderob och föda, på bar backe —.

Nu fanns ingen annan resurs än att promenera landsvägen till hufvudstaden, och denna för en utblottad person särdeles oangenäma resa företog han oförtöfvadt till fots.

Litet mat på en och annan herrgård, der han utan accompagnement af positivet sjöng sina visor för tjenstfolket, erhöll han visserligen, men lifvet började se allt mer mörkt ut för den unge sångaren.

Boos uppträder som sotare.

Modstulen till sinnes vandrade han så med tom mage och dito kassa landsvägen framåt och befinner sig några mil från den lilla täcka staden Hjo, då han i en backe upphinner en annan vandrare, utstyrd i hatt med vaxduksfodral, «fileis» på ryggen, bränvinsbutelj i bakfickan af fracken samt en väldig knölpåk i näfven.

Snart var bekantskapen mellan de båda vandrarna gjord och brorskålen drucken i den sista squätten som fanns kvar af det medhafda förrådet —. De öfverenskommo att göra res-sällskap till Stockholm, sedan den nye brodren, hvilken tycktes vara gammal och van landsvägsrid-

dare, försäkrat honom om «att det är en smal sak att lura bönder». För att förkorta tiden omtalade nu denne, hvars namn var Janne Lundström och «barnfödd» i Sorunda der hans far varit klockare, sina vexlande lefnadsöden.

Som kommentarier till dessa citera vi här en visa, som den lefnadsglade gossen sjelf diktat under någon af sina ensliga promenader:

«I Sorunda der är jag födder, jasså,
Och far min va klockare han, det får gå,
Men mor min för resten :;
Va piga förut och tjente hos presten.

Men hon vill ej ligga sin husbond till last
Och derföre gjorde han bröllop i hast,
Och far min på magen :;
Ej såg; men på presten med kappan och kragen.

Och lyckligt de lefde som hustru och man,
Fast gubben fick nog uppå nosen ibland
När han tjock i syna :;
Blef hittad i diket och sof ibland swyna.

Till Stockholm jag kom på mitt femtonde år,
Jag minns det precis som det varit i går,
Och der jag logera :;
I Kolmätargränd, men jag säger ej mera —

En krögerska fanns der så mullig och tjock,
Hvart ben uppå henne var minst som en stock
Och bröstena på'na :;
Ja di va så grofva så man kunde dåna.

Så kom jag i läran på kynd'smesstodan
Hos skräddaren Knappstedt, ja det var ju fan,
Fick springa med kläder :;
Precis som en hund uti alla väder.

Men skräddareyrket jag det ville sky,
Fy fan till att sitta på bordet och sy
På trasiga byxor :;
Nej hellre så ville jag då pussa köcksor. —

Hattmakare blef jag — det var annan lut,
På tre år så lärde på yrket jag ut,
Togs upp bland gesäller :;
Och tjangs fick jag genast med fina mamseller.

En fästmö jag hade som var så gentil.
 Så maken ej fanns i den bortersta kil,
 Men fan i det suuset :.
 De skjutsa en natt henne till barnbördshuset.

Och då tog jag renseln och slängde på rygg,
 I fem år jag vandrat så säker och trygg
 Omkring uppå bygden :.
 Jag känner till oset, som smakat på brygden.

Men hvem diktat visan, o, gissa ni på,
 Så kan väl en sup för besväret jag få,
 Mitt namn det är Lundström :.
 Och fästmön hon hette -- Car'lina Sundström »

Den glade Janne Lundström, som icke tycktes vara rädlös för husrum öfver natten, uppgjorde en plan med Roos att de skulle gifva sig ut för sotare, emedan på det yrket lättast förjänades pengar på landsbygden.

Sedan Janne Lundström upptagit ur fickan en strut innehållande kimrök, börjades maskereringen genom att svärta ansigte och händer, hvarefter de begge «sotarne» gingo in till en äldre rik bondgumma på egendomen H—holm. Lundström förde ordet och öfvertygade gumman om, sedan han med tvärsäker kännaremin tittat upp i skorstenen, huru nödvändigt, till förekommande af eldsvåda, det vore att låta sota pipan.

Gumman delade slutligen hans åsigt och sedan han i Roos presenterat sin gesäll, beslöts att som det var sent på aftonen, sotningen skulle försiggå följande morgon, hvadan mat och nattlogis erhöles.

Tidigt följande dagen börjades arbetet, sedan Lundström, som genom en stege klättrat upp på det låga taket, instruerat Roos att stanna vid spisen och då han ropade au! au! au! svara i pipan på samma vis. Alla husets tre skorstenspipor blefvo på detta sätt sotade, och erhöles de båda «svartkonstnärerne» 2 rdr rmt i ersättning för sitt besvär, hvarefter de åter fortsatte sin vandring.

Roos blir Stockholms «pig-tjusare».

Anländ jemte sin reskamrat, den fyndige hattmakaregesällen Janne Lundström, till hufvudstaden började Roos att fortsätta sin en gång afbrutna bana som positifspelare och sångare.

Silfverstolpes vackra sång «Se glad ut!» tjusade med Roos herrliga stämma hvem som hörde den, att icke nämna Herman Säterbergs «I rosens doft» med musik af prins Gustaf, samt «Rosens bild», hvilken trio nu utgjorde hans repertoire.

Om man kastar en blick tillbaka från den tid Rudolf Roos först uppträdde som positifsångare i sällskap med Axel Widerberg, skall man lätt finna, att den korta tid af fjorton månader han var anställd vid kongl. teaterns elevskola, förmånligt inverkat på hans uppträdande för andra gången å Stockholms gator. Ynglingen hade vext betydligt till sig i utseende och rörde sig ledigt, icke utan en viss elegans, och rösten hade äfven vunnit betydligt i styrka och omfång, hvar till kanske den omständigheten i icke ringa mån bidragit att han under professor Cronhanss ledning en kort tid åtnjutit undervisning vid Musikaliska Akademien —

Roos tog sin publik med storm, och den känsla hvarmed han förstod att vibrera rösten gjorde snart att han blef en afgud hos Stockholms qvinnor af den tjenande klassen såväl som dessas matmödrar och döttrar —

Der Roos stannade med sitt positif kunde man ock vara säker att inom några minuter få se en samling af tjenstflickor, hvilka hvar och en i sin mån trängdes kring hans person för att uppfatta om en än aldrig så flyktig tjuarblick utaf hans oftast mot höjden riktade smäktande ögon.

Så till exempel var det ej sällsynt att tjänstflickor, som af sitt husbondfolk voro utsända att göra uppköp å torgen, kunde hela timmar följa Roos från plats till plats med sina korgar på armen och ofta inträffade att de i sin förtjusning offrade på «sångens altare» af de medförda torgpenningarne, så att deras herrskap fick en dålig middag för sina penningar. Ibland inträffade ätven fall, der husfrun, döttrarne, guvernanten, «husan» och köksan alla voro rivaler till hvarandra. I ekonomiskt hänseende förlorade ej Roos på dylika lyckade tillfälligheter, och stundom uppstod de mest löjliga scener, i hvilka ofta den som medlare framträdande husfadren merendels spelde en tarfflig roll, emedan han fick både betalaa fiolerna och sitta emellan för qvinnornas elaka lynne.

Ett visst hofrättsråd X. blef på anstiftan af sin fru, genom en af pigorna, under loppet af tre timmar inläst på vinden medan Roos nere i salongen undfägnade den qvinliga personalen med sång m. m. Det vore icke underligt om denne äkta man efter den betan blef «positifhare».

Under sina «sångpromenader» på hufvudstadens gator hade Roos ofta märkt två flickor i ett af tyska brinkens klädstånd betrakta honom med mer än vanligt blida blickar, hvilka tydligt inviterade att det fanns spader i trumf —

Dessa flickor voro också bland hans flitigaste åhörarinor då han med positifvet på ryggen knogade upp till Stortorget eller Slottsbacken, och snart skulle tillfälle gifvas att mera ostört få samspråka med dem.

Två sjelfmörderskor för sin kärlek till Roos.

Det var på våren 1860 det första mötet i Strömparterren egde rum med Amalia Lindqvist, en smärt brunögd flicka om 20 år och dotter till en klädmäklerska. Hennes intima vän Fina Andersson var en 19-årig blondin, som höll sig blygsamt på afstånd å en bänk, ett stycke från de älskande; men hennes oroliga blickar och af häftiga passioner böljande barn lät ana, att hon icke var känslolös för det samtal som mellan dem afhandlades. Roos fattade med hänförelse den villigt räckta handen från Amalia och tryckte, belyst af den nedgående solens afskedsstrålar, en varm kyss på den, under det han med lidelsefull hänförelse blickade i de bruna af en fuktig glans skimrande ögonen. Amalia, hviskade han med en salig darrning i rösten, under det han närmade sig alltmer intill den hulda flickan, Amalia, när skola vi råkas utan vittnen? Roos' spejande blickar hade genast upptäckt Fina och han stod nu i valet och qvalet mellan tvenne eldar:

Båda unga, båda sköna,
I berusningarnes stund!
Hvem af dem skall han belöna
Uti Fröjas tempellund?

Skola Mallas bruna ögon
Locka honom först ditinn?
Visste Fina det så flög hon
Dit så svartsjuk i sitt sinn'.

Värde han på båda sätter,
Det må ingen undra på —
Bland blondiner och brunetter
Välj ej, men tag båda två.

Finas blickar mötte nu den unge positifsångarens och hon närmade sig instinktlik deras bänk. Efter en lätt helsning till Roos, som af

honom med ett eldigt ögonkast besvarades, vexlades några ord mellan Amalia och henne, hvilka hade den verkan att Fina genast aflägsnade sig, emedan som hon sade klockan var öfver nio. Dock innan hon gick hann Roos, medan Amalia knöt sitt strumpband som lossnat, oförmärkt hviska i Finas öra: i morgon kl. 8 *här*. En purpursky jagade öfver hennes kinder under det de mörkblå ögonen blixtrade till, och hon försvann i qvällens dunkel mellan de lummiga träden —.

Det unga paret gick nu ombord å en vid bryggan liggande ångslup till Djurgården, och anlända dit togs vägen förbi Framnäs och Sirishof. Här «i de dunkla parkernas idylliska frid» gick Amalia berusad af sällhet vid Rudolfs arm och drömde en kärleks skimrande framtid vid hans sida.

— — — — —
 — — — — —
 Nästa afton gick Fina lika lycklig på samma plats vid Rudolf Roos arm, ett föremål för hans glödande kyssar och ömma smekningar, tills hon lik en lilja för stormen dignade ned vid den segerdruckne ynglingens af häftiga lidelser sväl-lande bröst.

— — — — —
 — — — — —
 Hvilken makt eger icke den första kärleken!

— — — — —
 — — — — —
 Några dagar derefter hade Roos lemnat Stockholm för att på några månader göra en «konstresa» i landsorten.

De båda flickorna Amalia och Fina voro som vi förut nämnt de intimaste väninnor i världen fast föremålet för begges kärlek förenades i Rudolf Roos person. Denna glöd dolde de dock ömsesidigt för hvarandra, då den ställning hvari de båda blifvit försatta genom att i hänförelsens första berusning icke kunna beherrska de flämtande lågorna från passionens vulkan, upptäckte allt.

Fina bodde hos Amalias mor, som egde en liten koja i Skinnarviken, och en vacker sommarafon beslöto de begge unga olyckliga flickorna att bli — sjelfmörderskor. — Ha! deras offer var för stort att bära en försmädd kärlek.

Sedan de hopknutit sina båba sjalar lindade de begge offren för en olycklig passion dessa kring sina lif och efter att i den stilla qvällen, då stjernorna gick till dans vid vestanviudens balsamiska smekningar, ha knäfallit på Skinnarviksbryggan och bedt en tyst bön, plumsade de ögonblickligt uti de dunkblå vågorna, som i sina kalla armar mottogo de bleka offren med sina förblödda hjertan.

Men Sorgen står tröstlös vid stranden
Och blickar i bråd-ljupet ner,
Samt ritat ett kors uti sanden
Då flickorna mer hon ej ser —
De flytt hennes tårdränkta boning
Att söka hos Honom — försoning.

Återseendet i — bårhuset.

Dagen efter sedan denna ohyggliga katastrof inträffat anlände Rudolf Roos till Stockholm, icke anande det förtviflade steg, hans tvenne älskarinnor tagit. (Så snart händelsen blef bekant ombesörjde den drunknade Amalias mor draggning efter de begge flickorna.)

Roos som under en promenad på Munkbrokajen sammanträffade med sin gamle toujours f d. reskamrat, hattmakargesällen Janne Lundström, ville nu se denne på en «välkomstpokal», hvadan de gingo in på en restauration i Petersenska huset vid Munkbrotorget, kallad «vackra

frun», der Roos tycktes stå särdeles väl i van-
tarne hos värdinnan, en medelålders qviuna som
hade «ögon att köpa fisk med».

Sedan de båda vännerna en stund vid «gla-
sens klang» lifvat upp minnet af förflutna tider
och skämtat öfver sitt uppträdande på landsbyg-
den som sotare, följdes de ut tillsammans; dock
hann «vackra frun» med sin mest smäktande
stämma hviska i örat på sin älskling: «Rudolf,
du kommer väl tillbaka i qväll när jag stängt?»
hvilket han besvarade med en eldig slängkys.

— — — — Janne Lundström, som nu var vid
god kassa, vill se sin vän åter på ett glas och
bjöd därför in på «Silfverskäpet», en krog, som
fanns i det nedrifna r. d. Geijerska huset å Rid-
darholmen, men som numera endast tillhör tradi-
tionen. Efter slutad pokulering gingo de båda
vännerna, som nu blifvit något livvade af Bacchi
safter, fram emot Riddarhustorget, der en sam-
ling af folk hade skockat sig utanför det så kal-
lade bårhuset med sin ingång från Riddarhus-
gränd. Liken af tvenne unga sammanbundna
qvinnor, hvilka anträffats i Mälaren, hade nyligen
blifvit inburna, och den nyfikna massan trängdes
vid ingången. Äfven Rudolf Roos och hans kam-
rat lyckades att komma in, men döm om hans
förskräckelse då han i dessa båda döda qvinnor
igenkände sina f. d. älskarinnor — Fina och
Amalia. Ett utrop af qväfd smärta banade sig
väg öfver hans bleka läppar; en krampaktig känsla
bemäktigade sig hans hjerta under det en kall-
svett perlade från den unge mannens panna. Han
var nära att digna till golfvet, då vännen Janne
fick honom under armen och nästan släpade po-
sitionsångaren från detta hemska rum, der han
minst anade få återse dessa en gång i hans hjerta
så dyrkade varelser —.

Han hade stått vid en flyktig kärleks graf
och sett döden tryckt sin bleka stämpel på tvenne
rosenmunnar, som under ujtningens sälla sekun-

der tillhviskat honom sina varma hjertans glö-
dande aforismer. Nu voro dessa munnar för all-
tid slutna och hemfallna åt förgängelsens dystra
verld.

Emot grafven jemt vi gå,
Hvem kan leta menskans öden?
När den varma ungdomsglöden
Sjelfmant störtar i det blå —
Blott den trösten här vi få;
Lifvet ligger nära döden

Kärleksbiljetterna.

Att omtala alla de kärleksäfventyr positifsångaren Rudolf
Roos haft under sina resor i Sverges och Norges provinser,
skulle fylla en hel volym, utan nöja vi oss med att här af-
skrifva några biljetter, hvilka, innan originalerna offrades åt
lågorna, vi blefvo i tillfälle att få del utaf:

Från en doktorinna i S—m:
«Rudolf!

Mina ögons ljus, min själs lycksalighet, jag kan ej lefva
längre utan dig. Med den passionerade glöd hos en qvinna,
som förstår att älska, har jag i minnets ljufva verld omfamnat
och kysst de kuddar på hvilka vi tillsammans sednast hvilade.
Jag väckte min gubbe tre gånger i natt i tanka att det var
du, min älskling, som låg vid min sida. — Med otålighet
väntar jag dig i afton kl. 11.

Din
Marie Lousie.»

Samtidigt skref hennes köksa:

«Vill Här ros ta en smörgås hos mej i kväll så kom bak-
vägen över gålen portten är öppen men kåm för all dell se-
kert för ja har puns och så möcke att säja.

Kusken är bårta te laudet med dårkten

Carolina.»

Från en mjölkmagasinsfru i S—m:

«Skulle Herr Ros ha tid om söndagseftermiddag att dricka
kaffe hos mig är Heru ytterst välkommen, minna begge flickor
bli borta till måndagsmiddag, jag skickade dem i middags med
båten till vaxholm, så det är säkert att vi ä alldeles ensamma.
mankera mej inte denna gång som sist. Jag stänger maga-
sinet på eftermiddan och fina sigarer har jag köpt, kom för
all den del presis 4.

Ligger Jansonskan i fönstret så gå in ifrån backen.

Christine H—n.»

Dagen förut på morgonen hade Roos erhållit följande biljett från dottren:

«Det utsatta mötet i Humlegården om söndag kl. 8 kan ej bli utaf. Mamma måste ha aning om vårt förra möte, ty både jag och syster Emeli nödgas mot vår vilja resa till vår gamla tråkiga fester i Waxholm. Dock skola vi taga skadan igen om måndag afton. Klockan 7 utanför Ladugårdslands-teatern. Jag tar min ljusa kappa på mig. Tusen kyssar till Rudolf från hans egen
T h e k l a.

Från en guvernant i N—k—g:

«O Rudolf, Rudolf låt min kärlek ila
På purpurnmoln långt hän i silfverskyn,
Och sig på Gudars gyllne täcke hvila
Då solen höjer sig ur hafvets bryu —
Och invid vestanfläktars stilla susning
Man ser hur trädens kronor vagga sig
Och hafvet slumrar i en stilla brusning,
Då Rudolf tänker endast jag på dig,
Och hör på näktergalen med förtjusning
Om ock en verld sig reste upp mot mig,
Och drömmer säll vid aftonvindens susning
I salig, trånande och ljuf berusning,
Då vågen får af vindens smek en krusning,
Som blir för själen lifvets morgonljusning,
På dig, på dig, ja evigt uppå — Dig.
E u f r o s y n e.»

Från grefvinnan L*** i W—g:

«Rudolf!
Min man vet allt. Lemna genast staden. Vi träffas i Stockholm efter den 4 nästa månad. Jag bor på Hotell France, som vanligt. Akta mitt fotografiporträtt. Din olyckliga
H e n r i e t t e.»

Från en modehandlerska i G—g:

«Jag skulle så gerna önska, att herr Roos i afton tittade in vid notiden då jag stänger, för att se om det der «accor-dion-spelet», som jag fick till julklapp, kunde lagas, för det var sprucket som herrn vet, men herrn lofvade sätta dit något som kunde hjälpat, tecknar
A u g u s t a J—m.
Herrns nyckel gick ju in sist.»

Vi afsluta härmed positifsångaren Roos' lefnadsöden och kärleksäfventyr, villigt medgifvande att vår penna icke egt förmåga att framställa dem så, som de borde. Viljan har emedlertid

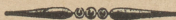
varit god om ock förmågan saknats. Någon annan mera fint skuren penna skall kanske en gång upptaga det ämne af hvilket vi endast gjort ett — utkast, och fullborda hvad här saknas, nemligen språkets elegans —.

Rudolf Roos, sjelf ett offer för sina många kärleksäfventyr, måste i anseende till deras obegränsande omfång lemna hufvudstaden, denna sköna sýnderiska, som dränker sina qual i tvenne sjöar — De bittraste tårarne utgjuter hon dock i salt-sjön. Öfverståthållareembetet, som oakadt konstaplarnes hvisselpipor icke är musikaliskt, förbjöd positifspelare och sångare att uppträda å öppna platser, och endast å de mest aflägsnaste ställen å malmarne, der den fattigaste befolkningen bor, anvisades dessa «trubadurer» att uppträda. Roos förstod vinken, tog positifvet, som numera blifvit hälften af hans eget jag, med sig och lernade det älskade Stockholm,

Der kärleksband så ömt han knutit
På berg, i dal, vid sjö och strand,
Der flickor han i famnen slutit
Då hjertat flammade i brand,
Der sälla stunder han har njutit
Ledd utaf Amors lena hand . . . .

Roos träffar du i alla större landsortsstäder, på de flesta marknader i riket, och skall du kanske vid genomläsandet af dessa lefnadsöden ha en tår för sångaren, hvars framtid en gång log så ljuft i hoppets grönskande kolorit —

Ack, allt förgängligt är i lifvet
Det skåda vi ju år från år —
Men Roos som sångare dock står
En stjärna än vid positifvet.

*Vid laga ansvar förbjudes
eftertryck af denna brochyr.*

on au-
n gång
rt ett
nem-

många
s obe-
sköna
sjöar
i salt-
kon-
, för-
räda å
snaste
ningen
oträda.
umera
h lem-

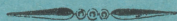
städer,
a kau-
en ha
og log

des

Innehåll:

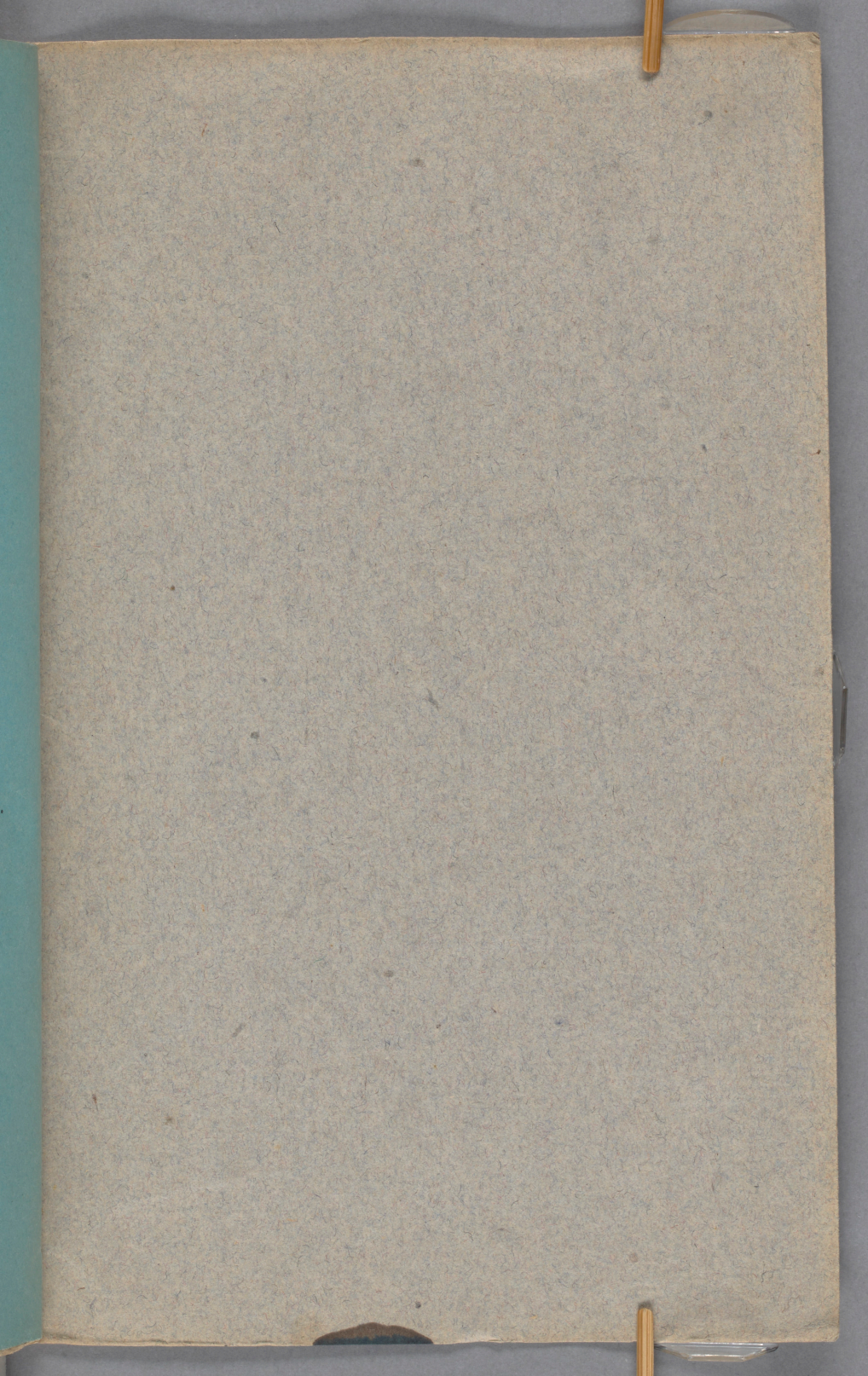
Företal.
Roos' barndom.
Gatvirtuosen Axel Widerberg.
Roos söker att beträda tiljan.
Roos' första kärlek.
Den svartsjuka mannens hämnd.
Roos' engagement vid kongl. teatern.
En utflykt till Upsala.
Roos afskedas från kongl. teatern.
Roos reser till Göteborg.
Roos uppträder som sotare.
Roos blir Stockholms «pigjtusare».
Två sjelfmörderskor för sin kärlek till Roos.
Återseendet i — bårhuset.
Kärleksbiljetterna.

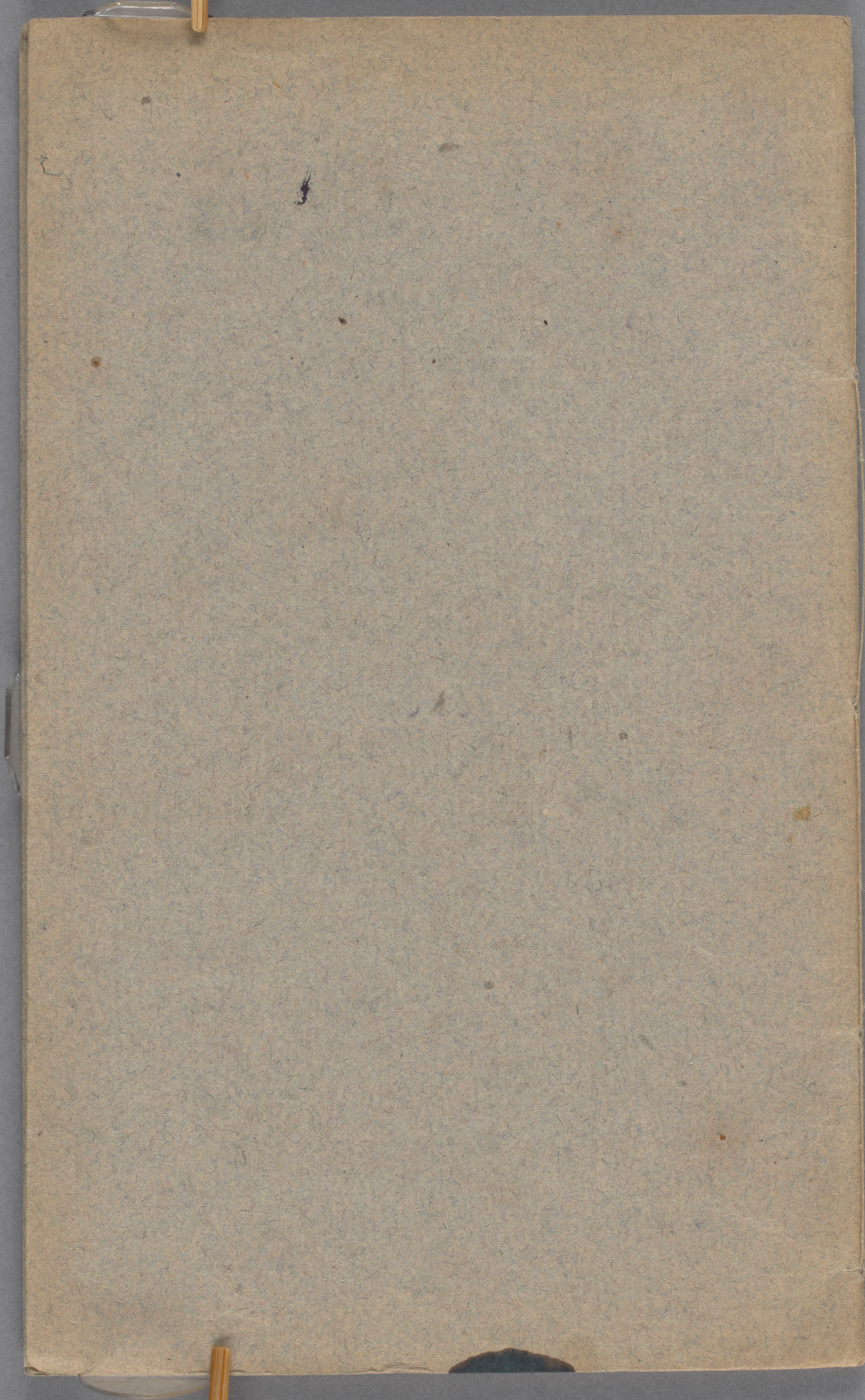

Pris: 50 öre rmt.

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8

Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

